

ἐκεῖ ὁ Παῦλος, ὁ δὲ Ἐθνάρχης ἐδουλήθη νὰ συλλάβῃ αὐτὸν καὶ τὸν θανατώσῃ, ἀλλ' οἱ ἐκεῖ ἀδελφοὶ κατεβίβασαν αὐτὸν ἐντὸς κανίστρου διὰ τοῦ τείχους καὶ οὕτως τὸν ἔσωσαν. Ὁ Ἡρώδης μὴ δυνάμενος ν' ἀντισταθῇ κατὰ τοῦ Ἀρέτα ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τῶν Ῥωμαίων, ὁ δὲ Βιτέλλιος, ὁ τότε Ῥωμαῖος διοικητὴς τῆς Συρίας, ὁ αὐτὸς, ὅστις ἀπέλυσε τὸν Πιλάτον τῆς θέσεώς του, ξενεκα τῆς κακῆς του διοικήσεως, λαβὼν διαταγὰς ἐκ Ῥώμης νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἀρέταν, ἐξεστράτευσεν κατὰ

τῆς Πέτρας, τῆς πρωτεύουσας τῆς Ἀραβίας· ἀλλὰ καθ' ὁδὸν μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου, παρητήθη τῆς ἐκστρατείας καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Συρίαν.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν ἐν λόγῳ Ἀρέταν, ἐλήφθη δὲ ἐκ τινος νομίσματος, ὅπερ φέρει τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ ἐμεγεθύνθη, δημοσιευθεῖσα τὸ πρῶτον εἰς τὸ ὡραῖον ἀγγλικὸν περιοδικὸν διὰ παιδιὰ Prize, ἐξ οὗ καὶ ἡμεῖς τὸ ἐλάβομεν.

Ὁ διάσημος Ἰταλὸς ποιητὴς Δάντης.

Ποίσεις καὶ ποιηταί.

Ἡ ποίσις ἐν γένει διαίρεται εἰς τρεῖς μεγάλας διαίρεσεις 1) εἰς Ἐπικὴν, ἥτις ἐμπεριλαμβάνει ποιήματα, ἅτινα περιστρέφονται εἰς τὴν ἱστορίαν ἐθνικῶν καὶ ἱστο-

ρικῶν συμβάντων καὶ γενικῶς εἰς πάντα τὰ ἔξοχα διηγηματικά ποιήματα· 2) εἰς Δραματικὴν, τὴν περιλαμβάνουσιν τὰ λεγόμενα δράματα, ἥτοι τὰ ποιήματα τὰ παριστάνοντα εἰκόνα τινὰ τῆς ζωῆς καὶ παριστανόμενα εἰς τὸ θέατρον· τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ποιήσεως περιλαμ-

θάνει τὴν τραγωδίαν καὶ κωμωδίαν· καὶ 3) εἰς *Δουρικὴν*, εἰς τὴν ὅποιαν ἀνέγκουσι τὰ ποιήματα τὰ φαλλόμενα διὰ λύρας, διὰ τῶν ὁποίων ἐκφράζονται αἱ ἀτομικαὶ συγκινήσεις τοῦ ποιητοῦ.

Μεταξὺ τῶν Ἑπικῶν ποιητῶν οἱ διασημότετοι ἦσαν ὁ Ὅμηρος, ὅστις ἔγραψε τὴν «*Ἰλιάδα*» καὶ «*Ὀδύσειαν*,» ὁ Βιργίλιος, ὅστις ἔγραψε τὴν «*Αἰνείαδα*», ὁ Μίλτων, ὅστις ἔγραψε «*τὸν Ἀπολεσθέντα καὶ ἀνακτηθέντα Παράδεισον*,» ὁ Τάσος, ὅστις ἔγραψε «*τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀπελευθερωθεῖσαν*» καὶ ὁ Δάντης, ὅστις ἔγραψε «*τὴν Θεῖαν Κωμωδίαν*.»

Ὁ Δάντης, τὸν ὁποῖον παριστάνει ἡ προκειμένη εἰκὼν, θέτει τὴν σκηνὴν τοῦ ποιήματος αὐτοῦ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ παριστᾷ διὰ ζωηρῶν χρωμάτων τὴν κατάστασιν καὶ ταλαιπωρίαν τῶν εἰς τὴν γένναν ἀπεγνωσμένων ψυχῶν—τὰς καθαρτηρίους φλόγας τοῦ Καθαρτηρίου πυρὸς, καὶ τὴν μακαριότητα τῶν ψυχῶν εἰς τὸν οὐρανόν.

Μετ' ὅσον δὲ ἰσχυρὰν φαντασίαν ἐκφράζει διὰ ταῦτα, ὥστε φαίνεται ὡς ἂν τὰ εἶχεν ἰδεῖ ὀφθαλμοφανῶς· ὁ δὲ κοινὸς λαὸς συνείηκε νὰ λέγῃ περὶ αὐτοῦ, «*Ἰδοὺ ὁ ποιητὴς, ὅστις καταβαίνει εἰς τὴν κόλασιν ὁσάκις ἐπιθυμεῖ!*»

Θεωρήσατε τὴν εἰκόνα του, πόσον εὐγενῆ καὶ ὑψηλὴν, ἀλλὰ καὶ πόσον μελαγχολικὴν ὄψιν παριστᾷ! Ὁ Δάντης ὑπέφερε πολλὰ εἰς τὴν ζωὴν του. Ἦτο εἰλικρινὴς πατριώτης καὶ εἰλικρινῶς ἐζήτει νὰ φανῇ ὠφέλιμος εἰς τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ὅμως ἐξωρίσθη ἐξ αὐτῆς καὶ εἰς τὴν ἐξορίαν ἀπέθανεν. Ὁ Δάντης εἶναι ὁ θέσας τὰ θεμέλια τῆς Ἱταλικῆς γλώσσης.

Ἄ ν θ η !

Τὰ Ἄνθη εἶναι τὰ ἀθωότατα καὶ ἀπλούστατα πάντων τῶν δημιουργημάτων,—παιδιὰ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καλλωπίσματα τοῦ τάφου, καὶ σύντροφοι τῶν κρυερῶν λειψάνων ἐν τῇ νεκροθήκῃ! Τὰ Ἄνθη εἶναι προσφιλέστατα εἰς τὸν χυδαῖον, καὶ περισπούδαστα εἰς τὸν βαθύνοστον ὁπαδὸν τῆς ἐπιστήμης. Τὰ Ἄνθη εἶναι παντὸς φθαρτοῦ πράγματος τὰ μᾶλλον ἐπουράνια. Τὰ Ἄνθη, τὰ ὅποια ἀδιαλείπτως ἀνυψοῦσιν εἰς μὲν τοὺς οὐρανοὺς τὰ εὐγνώμονα, εἰς δὲ τὸν ἄνθρωπον τὰ ἱλαρὰ αὐτῶν βλέμματα, εἶναι μέτοχα τῆς ἀνθρωπίνης χαρᾶς, παρηγορηται τῆς ἀνθρωπίνου λύπης καὶ σύμβολα κατάλληλα καὶ τῶν θριάμβων τοῦ νικητοῦ καὶ τῶν ἐρυθρημάτων τῆς νεάνιδος νύμφης, εὐπρόσδεκτα εἰς τὰς πληθούσας αὐλάς, καὶ χαρίεντα εἰς τοὺς μονήρεις τάφους. Τὰ ἄνθη σημαίνουν εἰς τὸ βιβλίον τῆς φύσεως ὅτι εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν ἡ φράσις, «*ὁ Θεὸς ἀγάπῃ ἐστίν*.» Ὅποια ἔρημος ἤθελεν εἶσθαι ὁ κόσμος ἄνευ ἄνθους! Ἦθελεν εἶσθαι πρό-

σωπον ἄνευ μειδιάματος, συμποσίων χωρὶς φιλοφροσύνης. Δὲν εἶναι τὰ ἄνθη οἱ ἀστέρες τῆς γῆς, καὶ δὲν εἶναι οἱ ἀστέρες τὰ ἄνθη τοῦ οὐρανοῦ; δὲν δύνανται τις νὰ ἐξετάσῃ τὴν κατασκευὴν ἄνθους, καὶ νὰ μὴ ἀγαπήσῃ αὐτό. Τὰ ἄνθη παριστάνουν καὶ δηλοποιοῦν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν δημιουργίαν, καὶ δι' αὐτῶν λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος καὶ φανερώνει ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ· διότι ταῦτα πρῶτον διεγείρουν εἰς τὸν νοῦν τὴν αἴσθησιν τοῦ ωραίου καὶ ἀγαθοῦ. Τὸ κοινωφελὲς τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ μεγάλη κομψότης καὶ ωραιότης αὐτῶν· διότι ὁδηγοῦσιν ἡμᾶς εἰς διαλογισμοὺς γενναιοῦτος καὶ ἠθικῆς καλλονῆς, ἀποκχωρισμένους καὶ ἀνωτέρως πάσης ἰδιοτελείας· ὥστε εἶναι ὥραια μαθήματα εἰς τῆς φύσεως τὸ βιβλίον, διδάσκοντα τὸν ἄνθρωπον, ὅτι δὲν ζῇ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ, ἀλλ' ἔχει καὶ ἄλλην ἐκτὸς τῆς σωματικῆς ζωῆς.

Θυμοσοφία πιθήκου.

Κύριός τις εἶχε πῖθηκον, τὸν ὁποῖον ἐδίδαξε νὰ βοηθῇ τὸν μάγειρον μαδῶν τὰ πτηνὰ, τὰ ὅποια ἔτρωγον. Ἡμέραν τινα ὁ μάγειρος ἐνεχείρισεν εἰς τὸν βοηθόν του τοῦτον δύο πέρδῃκας νὰ μαδῇσῃ· αὐτὸς δὲ μαδῆσας τὴν μίαν ἀπέθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ ἐπῆρε νὰ μαδῇσῃ τὴν ἄλλην· μόλις ὅμως εἶχε λάβει αὐτὴν ἀνὰ χεῖρας καὶ νυκτοκόραξ τις, κρυμμένος κάπου μεταξὺ τῶν δένδρων, πετάξας ἤρπασε τὴν μαδημένην πέρδῃκα καὶ πρὶν ἢ ὁ πῖθηκος συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως αὐτοῦ τὴν ἔφερεν ἐπὶ τοῦ πλησιεστέρου δένδρου πρὸς εὐωχίαν. Ἡ θέα τοῦ ἄρπαγος εὐωχομένου ἐπὶ τῆς πέρδῃκος τοῦ κυρίου του καὶ πῖθανόν καὶ ὁ φόβος τῆς τιμωρίας, ἔκαμαν τὸν κύρ πῖθηκον νὰ σκέπτεται τί νὰ κάμῃ πρὸς ἐκδίκησιν αὐτοῦ καὶ σωτηρίαν ἑαυτοῦ· μετ' ὀλίγων δὲ στιγμῶν σκέψιν, ἐξηκολούθησε μαδῶν τὴν δευτέραν πέρδῃκα ἐν ἡσυχίᾳ, ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε, τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ὅπου καὶ τὴν ἄρπαγείσαν καὶ ἐκρύφθη ὀπίσθεν τοῦ παραθύρου παραφυλάττων.

Μετ' οὐ πολὺ ὁ καλὸς νυκτοκόραξ φαγὼν τὴν πρῶτην πέρδῃκα καὶ μὴ χορτάσας, ὡς φαίνεται, ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα καὶ εἰς τὴν δευτέραν. Ὅθεν πετάξας πρὸς τὸ παράθυρον συνέλαβε καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως ταύτην πρὶν προφθάσῃ νὰ φύγῃ μετὰ τὴν λείαν του, ὁ κύρ πῖθηκος τὸν συνέλαβε καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τοῦ ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας διὰ τῶν ὀδόντων, τὸν ἐμάθησε, καὶ ἡσύχως παρέδωκε τὴν ἐναπολειφθεῖσαν πέρδῃκα καὶ τὸν μαδημένον νυκτοκόρακα εἰς τὸν μάγειρον· οὗτος δὲ χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ τίποτε, ἀφοῦ ἐκαθάρισεν ἀμφότερα τὰ πτηνὰ, τὰ ἐμαγείρευσεν καὶ τὰ παρέθεσεν εἰς τὴν τράπεζαν.